

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Sžk/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 7017201082
Dátum vydania rozhodnutia: 28. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7017201082.3

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcov (v konaní sťažovatelia): 1/ S. J., W. XX, J., 2/ N. J., W. XX, J., 3/ EUROKOM s.r.o., so sídlom Rastislavova 81, Košice, IČO: 36 591 831, zastúpených: JUDr. Mikuláš Buzgó, advokát so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Komenského 52, Košice, za účasti: 1/ AVE + s.r.o., so sídlom Rastislavova 83, Košice, IČO: 36 575 500, 2/ X.. N. Z., U. O. X, J., zastúpený: JUDr. Miroslava Slovinská, advokátka so sídlom Štefánikovo námestie 13, Spišská Nová Ves, 3/ S. J., N. XX, J., 4/ X.. S. N., R. X, J., 5/ ATECH studio s.r.o., so sídlom Popradská 64/E, Košice, IČO: 44 572 824, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OVBP2-2017/037508 z 26.09.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2020, sp. zn. 8S/67/2017, ECLI:SK:KSKE:2020:7017201082.2, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Mesto Košice (ďalej len „prvostupňový správny orgán“ alebo „stavebný úrad“) rozhodnutím č. MK/A/2017/11948-02/IV/TOM z 28.06.2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa ustanovenia § 39 a § 39a zákona č. 50/1967 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) rozhodlo o umiestnení stavby „Dom smútku“ (ďalej aj ako „umiestnená stavba“) na Rastislavovej ulici v Košiciach (na tam špecifikovaných parcelách) pre ďalšieho účastníka v 1. rade.

2. Rozhodnutím č. OU-KE-OVBP2-2017/037508 z 26.09.2017 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové

rozhodnutie, pričom sa stotožnil so všetkými skutkovými aj právnymi závermi prvostupňového orgánu. Žalovaný konštatoval, že stavebný úrad rešpektujúc relevantné ustanovenia stavebného zákona rozhodol o umiestnení onej stavby na základe poznania územia, v súlade so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou a určil podmienky pre spracovanie projektovej dokumentácie stavby pre udelenie stavebného povolenia s ohľadom na ochranu a tvorbu životného prostredia vychádzajúc zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy.

3. K námietkam sťažovateľov žalovaný uviedol, že umiestnená stavba je svojím charakterom stavbou, ktorá poskytuje služby súvisiace s pohrebníctvom a je možné ju umiestniť v ochrannom pásme 50 m do hranice pozemku verejného cintorína, ako to predpokladá § 15 ods. 7 zákona č. 131/2010 zákona o pohrebníctve (ďalej len „zákon o pohrebníctve“). Zdôraznil, že v ochrannom pásme sa nesmú povoľovať ani umiestňovať stavby okrem tých, ktoré poskytujú služby súvisiace s pohrebníctvom. Pokiaľ ide o poukaz sťažovateľov na prechodné ustanovenie § 36 onoho zákona, žalovaný podotkol, že toto upravuje právne vzťahy nadobudnuté pred novelizáciou zákona o pohrebníctve, a teda sa nevzťahuje na novo umiestňované stavby. K námietkam sťažovateľov o absencii bezprostredného prepojenia umiestnenej stavby so vstupom na verejný cintorín a degradácii dôstojnosti pietneho obradu v dôsledku nutnosti prechodu pohrebného sprievodu cez prilahlé parkovisko uviedol, že každý účastník je v takomto konaní oprávnený chrániť iba svoje subjektívne práva vyplývajúce mu z vlastníckych práv k pozemkom a stavbám na nich a zároveň dodal, že stavebný úrad nie je oprávnený svojvoľne obmedzovať navrhovateľa v územnom konaní určením podmienok nad rámec zákona. K samotnému zachovaniu dôstojnosti pietneho aktu podotkol, že za tento je zodpovedný poskytovateľ pohrebnej služby a na dôvažok uviedol, že platná právna úprava nestanovuje podmienku, aby bola stavba, v ktorej sa obrad vykonáva, priamo prepojená s pohrebiskom.

4. V reakcii na odvolávanie sa sťažovateľov na stanoviská Útvary hlavného architekta (ďalej len „ÚHA“) mesta Košice k duplicitnému umiestneniu domu smútku pri tomto verejnom cintoríne uviedol, že ÚHA nemá postavenie dotknutého orgánu a nevydáva záväzné stanoviská, ktorými by bol stavebný úrad viazaný, nakoľko mu takáto kompetencia nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu. K námietke znehodnotenia výhľadu z nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľov na pozemok zaťažený stavbou príznačnou konaním obradov s typickými zvukovými a vizuálnymi efektami, žalovaný uzavrel, že táto námietka nie je občianskoprávnou námietkou, pri ktorej by bolo dôvodné uplatniť postup podľa § 137 stavebného zákona. Rovnako tak zdôraznil, že stavebný úrad neposudzuje lukratívnosť navrhovaného objektu z pohľadu vlastníka susednej nehnuteľnosti, ale v územnom konaní vyhodnocuje súladnosť jej umiestnenia s územným plánom, stavebným zákonom a jeho vykonávacími vyhláškami.

II.

Konanie pred správnym súdom

5. Proti preskúmanému rozhodnutiu podali sťažovatelia zastúpení advokátom v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej „správny súd“ alebo „krajský súd“) a navrhli jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe namietali, že stavebný úrad nedostatočne zistil skutkový stav veci a nekonal v súčinnosti s účastníkmi konania, čo v závere viedlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia o umiestnení stavby. Rovnako mali za to, že tento nesprávne právne posúdil ustanovenia zákona o pohrebníctve aplikovateľné na daný skutkový stav. Pokiaľ ide o jednotlivé námietky voči procesnému postupu žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, tieto do značnej miery korešpondovali s obsahom odvolania sťažovateľov v danej právnej veci.

6. Krajský súd správnu žalobu sťažovateľov zamietol. Konštatoval, že kľúčovou v preskúmanej veci je právna otázka súvisiaca s výkladom ustanovení § 15 ods. 7 a § 36 ods. 3 zákona o pohrebníctve vo vzťahu k územnému rozhodnutiu a rozhodnutiu žalovaného vydaného v územnom konaní. Objasnil, že uvedené je potrebné vykladať tak, že po 1.11.2005 nie je možné povoliť umiestnenie stavieb v ochrannom pásme pohrebiska, s výnimkou tých, ktoré súvisia s výkonom pohrebníctva. Správny súd tak zdôraznil jednoznačnosť výkladu oných ustanovení zákona o pohrebníctve spočívajúcu v obmedzení umiestnenia tých stavieb v ochrannom pásme 50 m od pohrebiska, ktoré majú iný charakter než stavby súvisiace s pohrebníctvom. Umiestňovaná stavba je stavbou „domu smútku“,

ktorá podľa správneho súdu s pohrebničtvom bezpochyby súvisí a teda na jej umiestnenie sa zachovanie zákonom stanoveného ochranného pásma nevzťahuje. Zároveň podotkol, že prechodné ustanovenie § 36 ods. 3 zákona o pohrebničtvu predstavuje toleranciu umiestnenia v ochrannom pásme pohrebiska pre tie budovy, ktoré boli v územnom pláne alebo územným rozhodnutím schválené do 1.1.2005, a nie na stavby schválené po tomto časovom období. Správny súd tak v súvislosti s výkladom relevantných ustanovení zákona o pohrebničtvu formuloval jasný záver, že v ochrannom pásme pohrebiska je možné umiestniť akúkoľvek stavbu súvisiacu s výkonom pohrebničtva, bez ohľadu na časové obmedzenie stanovené prechodným ustanovením § 36 ods. 3 zákona o pohrebničtvu. Uzavrel, že iný výklad týchto ustanovení by bol nelogický a neprípustný a na základe uvedeného vyhodnotil, že nie je potrebné skúmať žiadnu z námietok súvisiacich s umiestnením stavby, ako to vyplýva z výrokovvej časti rozhodnutia stavebného úradu.

7. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľov spočívajúce v obmedzení výkonu ich vlastníckeho práva k stavbe nachádzajúcej na vedľajšom pozemku v podobe znehodnotenia výhľadu z nej v dôsledku umiestnenia nelukratívnej stavby „domu smútku“, správny súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie zohľadňuje výkon vlastníckeho práva stavebníka a súčasne je vyhodnotením prienikov záujmov sťažovateľov. K námietke sťažovateľov, že stavebný úrad v konaní neakceptoval a ani nevezal do úvahy obsah stanoviska mesta Košice k umiestneniu stavby „domu smútku“ správny súd podotkol, že ustanovenia stavebného zákona upravujúce konanie o umiestnení stavby nepredpokladajú stanoviská obcí a miest v takýchto prípadoch ako záväzné. Vychádzajúc z uvedeného tak ide v zásade o právny stav, ktorý nemôže byť ovplyvnený postojmi mesta Košice k preskúmvanej problematike ani inými skutočnosťami namietanými sťažovateľmi v súvislosti s užívaním budúcej stavby či jej výstavbou samotnou.

III.

Kasačná sťažnosť, stanoviská

A/

8. Žalobcovia (v konaní sťažovateľa) podali proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Dôvodili tým, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec správne mu súdu na ďalšie konanie. Sťažovatelia v úvode kasačnej sťažnosti zrekapitulovali priebeh administratívneho a odvolacieho konania v danej veci, a to predovšetkým z pohľadu vysporiadania sa žalovaného a správneho súdu s ich podstatnými námietkami.

9. Následne v sťažnostných bodoch namietali, že:

- správny súd nevenoval dostatočnú pozornosť postupu správnych orgánov oboch stupňov v preskúmvanom konaní, a to predovšetkým z pohľadu splnenia zákonnej podmienky verejného záujmu na funkčnom a racionálnom využití územia pre zdravé životné prostredie človeka v snahe zabezpečiť spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany právam uplatňovaným nielen účastníkmi stavebného konania, ale aj širokej verejnosti,
- správny súd mal skúmať, či žalovaný posúdil nielen dodržanie relevantných právnych predpisov ako podmienku umiestnenia stavby, ale aj ďalší výkon práv všetkých účastníkov konania (stavebníka, žalobcov),
- správny súd sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľov, že stavebný úrad bol povinný skúmať existujúci súlad umiestnenia stavby „domu smútku“ s platným územným plánom obce a zóny, a to z hľadiska funkčného využitia územia a určených záväzných limitov a regulatív,
- nadväzujúc na citácie ustanovení SSP vymedzujúcich úlohu správneho súdnictva pri preskúmvaní rozhodnutí orgánov verejnej správy uviedli, že správny súd mal vyriešiť otázku, resp. posúdiť, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, resp. či tieto robia logicky možným skutkový záver, ku ktorému stavebný úrad dospel,
- správny súd nezohľadnil stanovisko ÚHA mesta Košice pri existencii námietky o duplicitě účelovo určenej stavby, umiestnením ktorej dôjde ku križovaniu dopravnej prevádzky s parkoviskom pred cintorínom,
- správny súd mal najskôr hodnotiť verejný záujem na umiestnení stavby a až následne vyhodnocovať dôvodnosť subjektívnych námietok jednotlivých účastníkov konania,

- odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (PL. ÚS 16/95 a III. ÚS 72/2010), v zmysle ktorého vlastník nehnuteľnosti nemôže realizovať svoje subjektívne predstavy o budúcej stavbe v rozpore s verejným záujmom. Uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR považuje za aplikovateľné na daný skutkový stav.

B/

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že zotrváva na svojich argumentoch obsiahnutých vo vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 29.04.2019.

C/

11. Účastník konania v 2. rade zastúpený advokátom vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uvádza, že nesúhlasí s dôvodmi kasačnej sťažnosti a napadnutý rozsudok, ako aj postup správneho súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, považuje za správny a spravodlivý. Má za to, že správny súd zaujal stanovisko ku všetkým zásadným žalobným námietkam a s ich vyhodnotením sa plne stotožňuje. Ďalej zdôrazňuje, že v danej lokalite bolo a je v zmysle platného územného plánu možné umiestniť uvedenú stavbu, rovnako tak ako bolo a je právom vlastníka pozemku disponovať ním podľa vlastného uváženia za dodržania zákonom stanovených podmienok. Podotýka, že zo strany navrhovateľa boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky, a preto ho správny orgán nemohol svojvoľne obmedziť len z dôvodov, že sa sťažovateľom mal zmeniť výhľad z obytných objektov. Stotožňuje sa s výkladom ustanovenia § 15 ods. 7 zákona o pohrebníctve správnym súdom zdôrazňujúc, že stavba domu smútku je nepochybne stavbou poskytujúcou služby súvisiace s pohrebníctvom, a preto je možné umiestniť ju v ochrannom pásme verejného cintorína. V tejto súvislosti zhodne so správnym súdom upozorňuje na skutočnosť, že prechodné ustanovenie § 36 ods. 3 zákona o pohrebníctve sa vzťahuje len na stavby, ktoré neposkytujú služby súvisiace s pohrebníctvom. V ďalšej časti vyjadrenia poukazuje na absenciu vplyvu otázky prístupu navrhovanej stavby k verejnému cintorínu a dôstojnosti vstupu z obradnej miestnosti na subjektívne práva sťažovateľov vyplývajúce im z vlastníckych práv k pozemkom a stavbám na nich postavených. Rovnako považuje za neprípustné požadovať za účelom rozhodnutia o umiestnení stavby splnenie podmienok nad rámec zákona. So závermi krajského súdu sa stotožňuje, aj pokiaľ ide o vyhodnotenie záväznosti stanovísk Útvary hlavného architekta a jeho postavenia v stavebnom konaní. Na základe uvedeného navrhuje kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú.

IV.

Citácie dotknutých právnych predpisov

Podľa ustanovenia § 37 ods. 2 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní posudzuje návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúmava návrh a jeho súlad s územným plánom obce, príp. zóny a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území.

Podľa ustanovenia § 37 ods. 3 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov štátnej správy a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa ustanovenia § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 písm. b) stavebného zákona sa v podmienkach na umiestnenie stavby určia o.i. požiadavky na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s

okolitým životným prostredím, najmä výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, požiadavky na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na sieť technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie a pod.

Podľa § 137 ods. 1 stavebného zákona stavebné úrady vykonávajúce konanie podľa tohto zákona, sa pokúsia vždy aj o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej správy.

Podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke podľa odseku 1, ktorá keby sa zistilo jej oprávnenie, by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie preruší.

Podľa § 15 ods. 7 zákona o pohrebníctve, ochranné pásmo pohrebiska je 50 m do hranice pozemku pohrebiska, v ochrannom pásme sa nesmú povoľovať a ani umiestňovať budovy okrem budov, ktoré poskytujú služby súvisiace s pohrebníctvom.

Podľa § 36 ods. 3 zákona o pohrebníctve v ochrannom pásme existujúceho pohrebiska 50 m je možné umiestniť len tie budovy, ktoré boli schválené v územných plánoch pred 01.11.2005 alebo boli schválené v územnom konaní rozhodnutím príslušného stavebného úradu pred 01.11.2005.

V. Právne posúdenie veci

12. Dňa 1. augusta 2021 začal činnosť Najvyšší správny súd Slovenskej republiky a prešiel naň výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol dovtedy príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 písm. h/ SSP). Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), zohľadniac § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto po predchádzajúcom zverejnení termínu verejne vyhlásil dňa 28. apríla 2023 tento rozsudok, ktorým podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť zamietol.

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky primárne v medziach kasačnej sťažnosti ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Podľa kasačného súdu sú pretrvávajúcim ťažiskom tvrdení sťažovateľov v doterajšom administratívnom aj v súdnom konaní predovšetkým otázky výkladu ustanovení zákona o pohrebníctve vo vzťahu k umiestňovaniu stavieb v ochrannom pásme pohrebiska a otázky skúmania verejného záujmu na umiestnení domu smútku v danom území.

14. Pokiaľ ide o tú časť argumentácie sťažovateľov v podanej kasačnej sťažnosti, ktorá sa týka záverov správneho súdu, že sa stavebný úrad nedostatočne venoval skúmaniu verejného záujmu na stavbe domu smútku v danom území, považuje kasačný súd za potrebné zdôrazniť, že správna žaloba účastníkov administratívneho konania slúži na ochranu ich vlastných subjektívnych práv vyplývajúcich im z právnych predpisov, na ktorých boli podľa vlastného presvedčenia ukrátení. Od toho sa odvíja aj ich aktívna legitimácia na podanie správnej žaloby. Sťažovatelia ako účastníci územného konania nie sú oprávnení domáhať sa správnu žalobou ochrany práv tretích osôb, ani ochrany verejného záujmu, čo je predovšetkým doménou prokurátora (por. napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 9Sžsk/135/2020 zo dňa 9.2.2022). Sťažovateľom nepatrí riešiť otázky potrebnosti domu smútku v predmetnej lokalite či skúmanie bezprostrednosti prepojenia stavby domu smútku s verejným

cintorínom a s tým súvisiaceho zníženia dôstojnosti pietneho obradu v dôsledku nutnosti prechodu sprievodu cez prilahlé parkovisko, pretože sa to nedotýka ich subjektívnych práv, ktoré im garantuje právny poriadok ako vlastníkom susedných nehnuteľností. Navyiac to presahuje aj oprávnenia správneho súdu, ktorý nie je povolaný posudzovať účelnosť, hospodárnosť a vhodnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 27 ods. 3 SSP). Úlohou správneho súdu teda bolo v medziach sťažnostných bodov preskúmať súlad rozhodnutia žalovaného so zákonom vo väzbe na tvrdené porušenia práv sťažovateľov.

15. Kasačný súd má za to, že sťažovateľmi uvádzané skutočnosti sú skôr prejavom ich subjektívnej nespokojnosti s umiestnením stavby na susediacom pozemku než tvrdeniami objektívne spôsobilými spochybniť zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ako aj preskúmaného rozhodnutia. K námietkam o nesúlade rozhodnutia stavebného úradu o umiestnení onej stavby s funkčným využitím územia predpokladaným platným územným plánom mesta, kasačný súd uvádza, že sťažovatelia tieto námietky nerozvíjajú do takej miery, aby bolo zrejmé, akým spôsobom a v akom rozsahu majú byť umiestnením danej stavby na vedľajšom pozemku ich vlastnícke či užívacie práva narušené. Je nutné podotknúť, že ak sťažovatelia vlastnia nehnuteľnosť v tesnej blízkosti verejného cintorína, je treba dôvodne predpokladať, že účel stavieb umiestňovaných v budúcnosti v jeho okolí bude súvisieť (priamo či nepriamo) s výkonom pohrebníctva. S vlastníctvom nehnuteľnosti situovanej v blízkosti cintorína sa tak nevyhnutne spája i uvedené riziko, ktorého si sťažovatelia musia byť vedomí.

16. Krajský súd aj žalovaný v tejto súvislosti správne uzavreli, že ustanovenie § 15 ods. 7 zákona o pohrebníctve predstavuje výnimku zo zákazu umiestňovania stavieb v ochrannom pásme verejného cintorína, a to práve pre stavby súvisiace s výkonom pohrebníctva, ktorou dom smútku bezpochyby je. Možno teda spoľahlivo konštatovať, že umiestnenie tejto stavby v ochrannom pásme pohrebiska nie je v rozpore s ustanoveniami zákona o pohrebníctve a ani so samotným územným plánom mesta, ktorý dané územie definuje ako plochu mestského a nadmestského občianskeho vybavenia na pozemkoch vo vlastníctve spoločnosti AVE, s.r.o. (účastníka konania v I.rade). V danej lokalite tak bolo možné umiestniť stavbu „domu smútku“, rovnako tak ako bolo právom vlastníka dotknutého pozemku disponovať ním podľa vlastného uváženia za dodržania zákonom stanovených podmienok. V tomto ohľade je zároveň vhodné podotknúť, že je vo všeobecnosti neprípustné, aby stavebný úrad za účelom rozhodnutia o umiestnení stavby požadoval od navrhovateľa splnenie podmienok nad rámec zákonnej úpravy.

17. K námietke sťažovateľov o nerefektovaní stanoviska ÚHA mesta Košice k duplicite umiestnenia stavby „domu smútku“ pri rozhodovaní v územnom konaní kasačný súd uvádza, že žalovaný, ako aj krajský súd správne konštatovali, že tento nemá postavenie dotknutého orgánu a nie je oprávnený vydávať záväzné stanoviská, ktorými by bol stavebný úrad viazaný, nakoľko mu táto kompetencia nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu. Obsah takýchto stanovísk tak pre stavebný úrad pri rozhodovaní o umiestnení stavby nie je smerodajným.

18. Kasačný súd má za to, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti preskúmaného rozhodnutia. Na základe uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažnostné body kasačnej sťažnosti za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 SSP o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

19. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd s poukazom na § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že sťažovateľom nárok na náhradu trov kasačného konania nebol priznaný z dôvodu ich neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane kasačného zo zákona nevyplýva. Ďalším účastníkom konania kasačný súd náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal, nakoľko im v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by im trovy kasačného konania vznikli a nevzhladol dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady trov konania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.